

telse af Magistraten eller Amtmanden. Naar der anvendes en saadan Omsorg for at faae en Bærg, vil man i mange Tilfælde træffe et omhyggeligere Valg, end Tilfældet er nu. De Betslægtede have nu en juridisk Ret til at blive Bærger, enten de interessere sig for den Umhyndige eller ikke, men denne Ret vil herefter falde bort, medmindre Alle ere enige om, at den nærmest Betslægtede er en Mand, der har Interesse for den Umhyndige, og jeg troer, at der deri ligger en stor Garanti imod Odelæggelse af de Umhyndiges Midler. Dernæst foreslaaer Udvalgets Mindretal, at man ikke skal blive staaende derved, men at der skal finde en udsørlig og paa Grunde støttet Forhandling Sted om Anvendelsen af den Umhyndiges Midler, saaledes at det overlades til de Vedkommende at vælge enten Indkjøb af Obligationer eller Anbringelse af de rene Penge i saadanne Instituter, som ere godkjendte af Justitsministeriet. Det forekommer mig, at en saadan Fremgangsmaade ikke taber noget billigt Hensyn af Sigte, og jeg troer, at Anbringelsen af Umhyndiges Midler i Creditforeningsobligationer er meget heldig. Fremdeles vil dog en Anbringelse af Umhyndiges Midler i Statsgjældens Indskrivningsbeviser give ligesaa megen Sikkerhed, som om man havde Statskassen til Reserve, og de, der mene, at den Umhyndige ikke kan beskyttes, uden at Statskassen paatager sig et Ansvar for hans Midler, kunne da vælge denne Vej, som ogsaa staaer aaben efter Mindretallets Forslag. Dette er den simpleste og sikreste Vej, der kan findes. — Udvalgets Fleertal har meget udsørlig omtalt det, af Mindretallet stillede Forslag om, at de Umhyndiges Midler ogsaa kunne indfattes i Banker eller Sparekasser, men jeg troer, at det er saa klar en Ting, at disse for en stor Deel maae ansees gode nok til at modtage saadanne Summer, at der ikke behøves videre Betylsjærelse derfor. Der findes i de Bemærkninger, som Udvalget har gjort herom, flere Feil, som jeg ikke har kunnet berigtige, fordi jeg ikke var tilstede i Slutningsmødet, og fordi Spørgsmaalet om disse Sparekasser og Banker ikke har været gjort til Gjenstand for Forhandling i Udvalget. Dette er imidlertid en Biting, men Factum er, at der i Sparekas-

serne — jeg taler nu ikke om Bankerne — ved Udgangen af Aaret 1862 indestod omtrent 34 Millioner Rigsdaler. Skulde de 60 Sparekasser, som have disse 34 Millioner Rd., ikke være istand til at modtage aarlig c. $\frac{1}{2}$ Million Rigsdaler? Sparekasserne i Kongeriget have aarlig en Tilgang over Udbragene af omtrent 3 Millioner Rigsdaler, og det forekommer mig derfor, at det, at man lod endnu $\frac{1}{3}$ Million gaae ind i dem, ikke vilde forrykke Forholdene. Dersom man vil tage statistisk Tabelværk for sig, vil man finde Oplysning om det Forhold, hvori Sparekasserne ere vogede i de sidste Aar. I Aaret 1851 indestod i alle Kongerigets Sparekasser omtrent 9 Millioner Rd., men ved Udgangen af Aaret 1862 indestod der, som sagt, 34 Millioner Rd., og Sparekassernes Beholdning var altsaa i de 11 Aar forøget med et Beløb af 25 Millioner Rd. Paa en Tid, da Nationalformuen i den Grad søger til Sparekasserne, og Alle og Enhver troe, at deres Capitaler ere sikre der, forekommer det mig virkelig at være en Synderlighed, at Udvalgets Fleertal i den Grad skyder Sparekasserne tilside, at det ikke engang anseer dem egnede til at modtage en halv Million Rd. aarlig. Fleertallet mener, at det skulde være imod Sparekassernes Natur at modtage saadanne Midler, men jeg veed ikke, hvorpaa det støtter denne Mening. Det taler om Sparekassernes Opgave, og siger da, at den er, at de „deri indfatte Summer med det korteste Bærsel og den største Lethed igjen kunne udtages“, men det maa være i Theorien, at dette er Sparekassernes Opgave. Ved de danske Sparekasser er det ikke Opgaven, thi naar Fleertallet vil eftersee Lovene for Sparekasserne, vil det finde, at de i Almindelighed betinge sig 3 Maaneders Opsigelse, og det kan ikke siges at være det korteste Bærsel, da 3 Maaneders Bærsel er den almindelige lovbestemte Opsigelsestermin. Hvad der fortaaes ved, at Pengene med største Lethed skulde kunne udtages, tilstaaer jeg, at jeg ikke fatter. Enhver veed dog, at Udbetalinger af Sparekasser ere saa formløse som nogen somhelst Udbetaling, og dersom Udvalgets Fleertal vil sammenligne en Expedition s. Ex. i Kjøbenhavns Overformynderi med en Expedition i Kjøbenhavns Sparekasse, vil det finde,